

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์
เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่น เพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

MANAGING LEARNING ACTIVITY BASED ON INTERACTION
TO DEVELOP THE JAPANESE LANGUAGE FOR COMMUNICATION
OF MATHAYOM SUKSA 4 STUDENTS

ผู้วิจัย อมาวสี ไชยโยกาศ¹
อาจารย์ที่ปรึกษา ว่าที่ร้อยตรี สกกล แก้วศิริ²
ยุพิน อินทะยะ³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวชิราลัย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียน แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ และแบบสอบถามความพึงพอใจนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

¹ นักศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

² รองศาสตราจารย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

³ รองศาสตราจารย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ ในภาพรวมคิดเป็นร้อยละ 83.60 ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ มีค่าร้อยละ 83.33 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ อยู่ในระดับมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.29

คำสำคัญ : การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์, พัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร

ABSTRACT

The objective of this study was to study about the results of studying from managing learning activity based on interaction to develop the Japanese language for communication in the Basic Japanese language subject in the topic of Hiragana letters. It was to study about the students' abilities to use the Japanese language for communication after managing learning activity based on interaction. It was also to study about the students' satisfaction toward managing learning activity based on interaction to develop the Japanese language for communication. The samples of the study were 10 students of Mathayom Suksa 4 students of Vachiralai School, Chiang Mai Province. The instruments used in this study were composed of learning plans managing learning activity based on interaction, test about the students' results while learning activity based on interaction, test about the students' abilities to use the Japanese language for communication after managing learning activity based on interaction, the observation form of the students' behaviors about managing learning activity based on interaction and questionnaire about the students' satisfaction toward managing learning activity based on interaction. The statistics used to analyze the data of this study were percentage, average score, and standard deviation.

The results of this study were found that the results of studying from managing learning activity based on interaction to develop the Japanese language for communication in the Basic Japanese language subject in the topic of Hiragana letters of Mathayom Suksa 4 students were 83.60 percent. The abilities to use the Japanese language for communication after managing learning activity based on interaction was 83.33 percent. The students' satisfaction toward managing learning activity based on interaction to develop the Japanese language for communication was in a high level. The average score was 4.29.

Keywords : Managing Learning Activity Based on Interaction Develop the Japanese Language for Communication

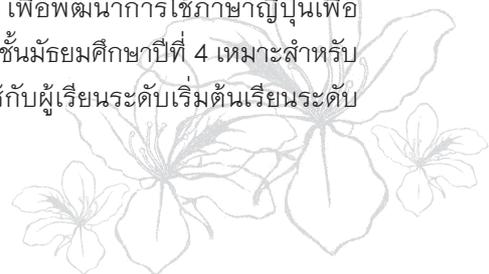
บทนำ

ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจและแพร่หลายมากขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีบทบาท ทางด้านเศรษฐกิจกับประเทศต่างๆ ทั่วโลก อีกทั้งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของญี่ปุ่น ที่แพร่หลายไปทั่วโลก ตั้งแต่ ค.ศ.1990 ซึ่ง ไทยเองก็เป็นประเทศหนึ่งที่รับเอาเทคโนโลยี และวัฒนธรรมหลายๆ อย่างของประเทศญี่ปุ่น เข้ามา ทั้งสินค้าต่างๆ การแต่งกาย รายการ โทรทัศน์ เพลง การ์ตูน รวมไปถึงภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้ก็ยังมีชาวญี่ปุ่นเข้ามาตั้งบริษัทและ โรงงานอุตสาหกรรมมากมาย คนไทยจำนวน หนึ่งได้มีโอกาสทำงานกับคนญี่ปุ่น ซึ่งผู้ที่ต้องการ จะทำงานกับคนญี่ปุ่นนั้นจำเป็นต้องเข้าใจภาษา ญี่ปุ่น ทำให้ปัจจุบันนี้มีผู้สนใจเรียนภาษาญี่ปุ่น อยู่เป็นจำนวนมาก จะเห็นได้จากจำนวนผู้เข้า สอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่นที่มีจำนวนมากขึ้นทุกปี

การเรียนภาษาต่างชาตินั้นถือว่าเป็น เรื่องที่ค่อนข้างยาก เพราะผู้เรียนจะต้อง เริ่มเรียนรู้ใหม่ทั้งไวยากรณ์ โครงสร้างภาษารวมถึงคำศัพท์ต่างๆ ที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบางภาษาที่มีตัวอักษร เป็นของตัวเอง ผู้เรียนก็ต้องเริ่มเรียนและ หัดเขียนอักษรควบคู่กันไปด้วย สำหรับภาษา ญี่ปุ่นก็มีอักษรของตัวเองเช่นกัน โดยในภาษา ญี่ปุ่นนั้นจะใช้อักษรอยู่ 4 ประเภทพร้อมกัน ได้แก่ ฮิระงานะ คาตากานะ คันจิ และโรมันจิ ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ต้องเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ได้เรียนมาในการ สื่อสาร ทำให้เกิดเชื่อมโยงกันระหว่างทักษะ ภาษาทั้ง การฟัง พูด อ่าน และเขียน ผู้เรียน ต้องมีการติดต่อสื่อสารกันมากพอ จึงจะสามารถ บรรลุผลไปได้ (Willis, 1996)

ปัญหาที่พบในการสอนภาษาระดับ มัธยมศึกษาของไทยคือ ผู้เรียนได้รับการสอน ที่เน้นการท่องจำเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ฝึกทักษะ การคิดบวกกับผู้เรียนในชั้นเรียน มีผู้สอน เพียงคนเดียว ทำให้ผู้เรียนบางส่วนไม่มีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียน การโต้ตอบระหว่างการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอนและผู้เรียน ไม่ทั่วถึง เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือในการ สร้างและรักษาความสัมพันธ์ของกระบวนการ ทางสังคม ดังที่ วิกทอทสกี (Vygotsky, 1978) ในการปฏิสัมพันธ์ที่อยู่ในรูปของกระบวนการ ทางสังคม (Social interaction) ทั้งระหว่างผู้เรียน กับผู้สอนและผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกัน เพราะ การปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมเป็นพื้นฐานของ การพัฒนาด้านสติปัญญา ในขณะที่มีปฏิสัมพันธ์ กับผู้สอน ผู้เรียนจะได้รับการช่วยเหลือจาก การที่ผู้สอนปรับภาษาที่ใช้ในการปฏิสัมพันธ์ให้ เหมาะสมกับระดับความสามารถในการสื่อสาร ด้วยภาษาที่เรียนของผู้เรียน โดยถือว่าการพัฒนา ความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้น ขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ผู้เรียน สามารถทำได้เอง กับสิ่งที่นักเรียนทำได้โดย อาศัยความช่วยเหลือในการสอนภาษาจึงให้ ความสำคัญกับรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ เพราะ การจัดรูปแบบการปฏิสัมพันธ์นั้นมีอิทธิพล ต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้อง ทำงานร่วมกัน ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความ สามารถในทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

จากความเป็นมาและความสำคัญ ของปัญหาที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัย เล็งเห็นความสำคัญรวมทั้งประสิทธิภาพและ ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้น ปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อ การสื่อสาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เหมาะสำหรับการ นำมาใช้กับผู้เรียนระดับเริ่มต้นเรียนระดับ

พื้นฐาน ที่ต้องเตรียมความพร้อมสำหรับการศึกษาระดับที่สูงขึ้น และจำเป็นต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสื่อสารได้พอสมควร โดยเฉพาะการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อใช้ในการสื่อสาร จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาญี่ปุ่น และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น เรื่องอักษรฮิรากาณะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ผู้วิจัยทำการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 แผนการเรียน ศิลป์ภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนนวมวิทย์ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ มี 2 ชนิด โดยแบ่งเป็น เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินงานวิจัย และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินงานวิจัย คือ

1.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร วิชาภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 แผน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้มี 4 ฉบับ ดังนี้

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น เรื่องอักษรฮิรากาณะ จำนวน 20 ฉบับ

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ รายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น เรื่องอักษรฮิรากาณะ จำนวน 1 ฉบับ แบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 ได้แก่ แบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจ ตอนที่ 2 ได้แก่ แบบทดสอบภาคปฏิบัติ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 4 ทักษะ

2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 15 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอลงชื่อราชการจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เพื่อขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนวชิราลัย จังหวัดเชียงใหม่ ดำเนินการทดลองเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์และนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไปทดลองใช้กับประชากรด้วยตัวเอง

3. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นการปฏิสัมพันธ์ พร้อมสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนควบคู่กัน โดยใช้เวลาในการสอน 20 คาบๆ ละ 60 นาที กับประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 แผนการเรียนศิลป์ ภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนวชิราลัย จำนวน 10 คน ดำเนินการสอนตามขั้นตอนหลักของกิจกรรมการเรียนการสอนดังต่อไปนี้

3.1 กิจกรรมเข้าสู่บทเรียน เพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ผู้สอนมีการพูดคุย สนทนาเรื่องราวต่างๆ ประมาณ 5-10 นาที หลังจากนั้นผู้สอนมีการตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาเพื่อเป็นการกระตุ้นผู้เรียนคิดวิเคราะห์ สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้เรียนด้วยกัน

3.2 กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความรู้และทักษะ

ตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับธรรมชาติของนักเรียน และผลการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ ครูผู้สอนให้ความรู้ในการเขียนลำดับเส้น การอ่านออกเสียงอักษรฮิรากาณะ โดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติตามด้วยตนเอง เป็นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์แบบทั้งชั้น ในการฝึกทักษะทางภาษา (การฟัง พูด อ่าน และเขียน) ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ จากแบบฝึกหัด การถามตอบ อ่านออกเสียง พูดปากเปล่า พูดตาม และเล่นเกม เป็นรูปแบบคู่ สื่อสารกันระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูผู้สอนทำการสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนเป็นรายบุคคล ในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.3 กิจกรรมรวบยอด เพื่อแสดงว่านักเรียนได้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาผลการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาด้วยตนเอง เช่น พูดสนทนา เขียนประโยคต่างๆ นำเสนอหน้าชั้นเรียน และแสดงบทบาทสมมติ เป็นรูปแบบรายคู่ และเดี่ยว มีการสื่อสารแบบสองทาง ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน

3.4 หลังจากเรียนเสร็จในแต่ละคาบเรียน ทำการทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน หลังเรียนทุกๆ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อบันทึกคะแนนรายบุคคลในการวิเคราะห์หาความรู้ความเข้าใจของนักเรียนรายบุคคล และมีการเรียนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนที่อ่อนในเรื่องนั้นๆ

4. หลังจากสอนครบทุกแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว ทำการทดสอบ

หลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร วิชาภาษาญี่ปุ่น เรื่องอักษรฮิรากาณะ ซึ่งวัดทั้งความรู้ความเข้าใจ และวัดภาคปฏิบัติเพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร

5. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร และนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์สรุปผลการวิจัย เพื่อจัดทำรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาข้อมูลพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น เรื่องอักษรฮิรากาณะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาพรวมคิดเป็นร้อยละ 83.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 80

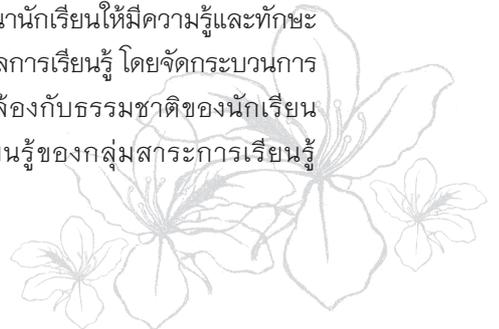
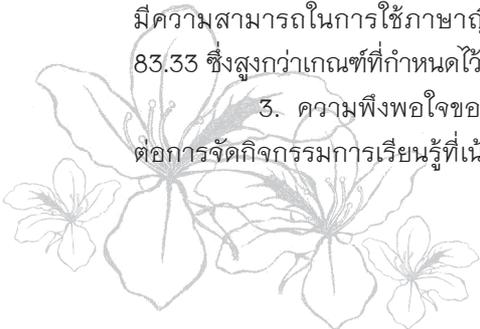
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารหลังจากจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่น ร้อยละ 83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 80

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์

เพื่อการพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวชิราลัย จังหวัดเชียงใหม่ อยู่ในระดับมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.29

อภิปรายผล

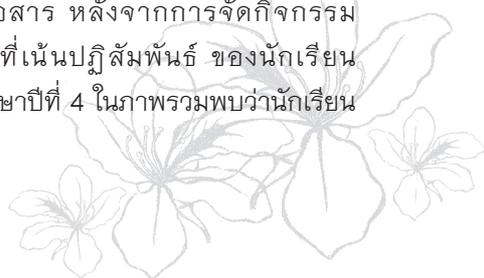
1. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียน ในภาพรวม คิดเป็นร้อยละ 83.60 ดังนั้นความสามารถทางการเรียนระหว่างเรียน ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมให้นักเรียน ได้เริ่มเรียนอักษรฮิรากาณะและหัดเขียนอักษรควบคู่กันไปด้วย โดยเน้นปฏิสัมพันธ์และใช้รูปแบบการจัดกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีขั้นตอนหลักของกิจกรรมการเรียนการสอน ตั้งแต่ 1. กิจกรรมเข้าสู่บทเรียน เพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ครูผู้สอนมีการพูดคุย สนทนาเรื่องราวต่างๆ ประมาณ 5-10 นาที หลังจากนั้นครูผู้สอนมีการตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาเพื่อเป็นการกระตุ้นนักเรียน คิดวิเคราะห์ สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกับนักเรียนด้วยกัน 2. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความรู้และทักษะตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับธรรมชาติของนักเรียน และผลการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้

ครูผู้สอนให้ความรู้ในการเขียนลำดับเส้น การอ่านออกเสียงอักษรฮิรากาณะ โดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติตามด้วยตนเอง เป็นรูปแบบการปฏิสัมพันธ์แบบทั้งชั้น หลังจากนั้นครูผู้สอนกับนักเรียนมีการสื่อสารแบบสองทางในการฝึกทักษะทางภาษา (การฟัง พูด อ่าน และเขียน) ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจากแบบฝึกหัด การถามตอบ อ่านออกเสียง พูดปากเปล่า พูดตาม และเล่นเกม เป็นรูปแบบคู่สื่อสารกันระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูผู้สอนทำการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนเป็นรายบุคคล ในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3. กิจกรรมรวบยอด เพื่อแสดงว่านักเรียนได้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาผลการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาด้วยตนเอง เช่น พูดสนทนา เขียนประโยคง่ายๆ นำเสนอหน้าชั้นเรียน และแสดงบทบาทสมมติ เป็นรูปแบบรายคู่ และเดี่ยว มีการสื่อสารแบบสองทาง ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน และ 4. หลังจากเรียนเสร็จในแต่ละคาบเรียน ทำการทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนหลังเรียนทุกๆ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อบันทึกคะแนนรายบุคคล ในการวิเคราะห์หาความรู้ความเข้าใจของนักเรียนรายบุคคล และมีการเรียนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนอ่อนในเรื่องนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิลลิส Willis (1996) ได้กล่าวว่า การเรียนภาษาต่างชาตินั้นถือว่าเป็นเรื่องที่ยาก เพราะนักเรียนจะต้องเริ่มเรียนรู้ใหม่ทั้งไวยากรณ์ โครงสร้างภาษา รวมถึงคำศัพท์ต่างๆ ที่ไม่เคยมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบางภาษาที่มีตัวอักษรเป็นของตัวเอง ผู้เรียนก็จะต้องเริ่มเรียนและหัดเขียนอักษรของตัวเอง

กันไปด้วย สำหรับภาษาญี่ปุ่นก็มีอักษรของตัวเอง เช่นกัน โดยในภาษาญี่ปุ่นนั้นจะใช้อักษรอยู่ 4 ประเภทร่วมกัน ได้แก่ ฮิระงะนะ คาตากานะ คันจิ และโรมันจิ ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ได้เรียนมาในการสื่อสารทำให้เกิดเชื่อมโยงกันระหว่างทักษะภาษาทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน นักเรียนต้องมีการติดต่อสื่อสารกันมากพอ จึงจะสามารถบรรลุผลไปได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Long (1990) ได้ทำการศึกษาคุณสมบัติของงานที่พบในการปฏิสัมพันธ์ พบว่า งานที่เป็นสองทาง (Two-way-Tasks) ซึ่งนักเรียนทั้งสองฝ่ายต่างก็มีข้อมูลมาแลกเปลี่ยนกันนั้นทำให้เกิดการเจรจาหาความหมายมากกว่างานทางเดียว (One-way-tasks) ที่นักเรียนฝ่ายหนึ่งมีข้อมูลทั้งหมดและอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้รับอย่างเดียว ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัย เซลิกอร์ Seliger (1977 : 263-274) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่ากลุ่มนักเรียนที่พยายามมีส่วนร่วมในการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนมาก (HIGs) ได้คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง (LIGs) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

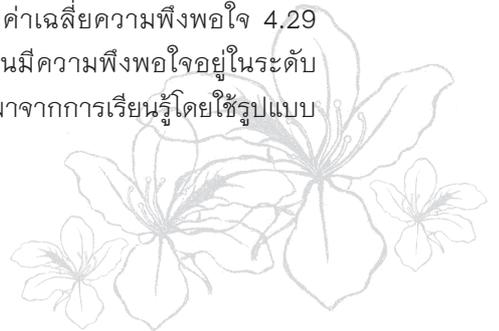
2. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่าผลการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาพรวมพบว่านักเรียน

ได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 83.33 แสดงว่าความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ 80 ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ที่ ทิศนา แชมมณี (2545 : 137) ได้รวบรวมไว้อย่างหลากหลาย โดยเฉพาะทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยม (Constructivism) ที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการของพือาเจต์ ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้กระทำ (active) และเป็นผู้สร้างความรู้ขึ้นในใจเอง ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีบทบาทในการก่อให้เกิดความไม่สมดุลทางพุทธิปัญญาขึ้น เป็นเหตุให้ผู้เรียนปรับความเข้าใจเดิมที่มีอยู่ให้เข้ากับข้อมูลข่าวสารใหม่ จนกระทั่งเกิดความสมดุลทางพุทธิปัญญา หรือเกิดความรู้ใหม่ขึ้น และทฤษฎีที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการของวิกอทสกี ซึ่งถือว่าผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น (ผู้ใหญ่หรือเพื่อน) ในขณะที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมหรืองาน ในสถานะสังคม (Social Context) ซึ่งเป็นตัวแปรที่สำคัญและขาดไม่ได้ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทำให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจเดิมให้ถูกต้องหรือซับซ้อนกว้างขวางขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของอมีดอนและ แพลนเดอร์ส Amidon and Flanders (1967) ที่ศึกษาเรื่องอิทธิพลของครูที่มีต่อนักเรียน โดยใช้แบบวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของ เนด เอ แพลนเดอร์ส พบว่า การใช้อิทธิพลทางอ้อมในการเรียนการสอน ได้แก่ การยอมรับความรู้สึกรักของนักเรียน การยกย่องชมเชย

การนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้ การถามคำถาม จะช่วยให้ผู้เรียนมีความกล้าหาญที่จะแสดงออก มีเชื่อมั่นในตนเอง และประสบความสำเร็จในการเรียนสูง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิลาวัณย์ บุญชุ่ม (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษและปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนของนักเรียนชาวไทยภูเขา ผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเขาเพิ่มขึ้นจากระดับพอใช้เป็นระดับปานกลาง หลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร และปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนของนักเรียนชาวเขาอยู่ในระดับดี หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จรัส ภูพานนิล (2553) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นโดยใช้รูปแบบการสอนปฏิสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.10/82.08 2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้การเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นสูงกว่าก่อนใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า มีความพึงพอใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ 4.29 สาเหตุที่นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์ที่สร้างขึ้น ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนุก วิธีการสอนหลากหลาย ซึ่งมุ่งให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ และแสดงความคิดเห็น ในเนื้อหาใหม่ๆ ที่ไม่เคยเรียนมาก่อน ทำให้เกิดความท้าทายอยากเรียนในเรื่องใหม่ ที่สำคัญการสอนที่เน้นการปฏิสัมพันธ์นี้เหมาะสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่มีนักเรียนจำนวนไม่มากนัก ทำให้นักเรียนและครูผู้สอนได้สื่อสารกันทั่วถึง เมื่อเกิดปัญหาหรือข้อสงสัย ทำให้แก้ไขได้ทันที รวมทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสนองต่อความต้องการและความสนใจของนักเรียน นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนมีความสุขและสนุกต่อการปฏิบัติกิจกรรมทุกขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ไวท์เฮด (Whitehead, 1973 : 1-41) กล่าวว่า การสร้างความพึงพอใจ และขั้นตอนของการพัฒนาว่ามี 3 ขั้นตอน คือ จุดยืน จุดแย้ง และจุดปรับ ซึ่งไวท์เฮด เรียกชื่อใหม่เพื่อใช้ในการศึกษาว่า การสร้างความพึงพอใจ การทำความเข้าใจ และการนำไปใช้ในการเรียนรู้ใดๆ ควรเป็นไปตาม 3 จังหวะนี้ คือ

1. การสร้างความพึงพอใจ นักเรียนรับสิ่งใหม่ๆ มีความตื่นเต้น พอใจในการได้พบและเก็บสิ่งใหม่
2. การทำความเข้าใจ มีการจัดระเบียบให้คำจำกัดความ มีการกำหนดขอบเขตที่ชัดเจน การนำไปใช้ และ
3. นำสิ่งใหม่ที่ได้รับมาไปจัดสิ่งใหม่ที่จะได้พบต่อไป เกิดความตื่นเต้นที่จะเอาไปจัดสิ่งใหม่ๆ ที่เข้ามา ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ กฤษณา ชาญวิชานนท์ (2550) ที่ดำเนินการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยและความพึงพอใจในการเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนรู้แบบรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้แบบร่วมมือมีความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก นักเรียนที่เรียนรู้แบบรายบุคคลมีความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จรัส ภูพานนิล (2553) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ที่สร้างขึ้นอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ควรทำการวิจัยโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ ต่อไป
2. ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย สร้างบทเรียนที่นักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการเลือกเนื้อหาที่จะใช้ในบทเรียน และอยู่ในความสนใจเป็นประโยชน์สามารถนำไปปรับใช้ได้จะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย
3. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการสอนที่เน้นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมของนักเรียนโดยเฉพาะการใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน เพื่อช่วยเสริมทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างทั่วถึง

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณา ชาญวิชานนท์. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยและความพึงพอใจในการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนรู้แบบรายบุคคล. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, 2550.
- จรัส ภูพานิล. การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนที่เน้นเนื้อหาบริบทท้องถิ่นโดยใช้รูปแบบการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2553.
- ทีศนา แคมมณี. ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- วิลาวัลย์ บุญชุ่ม. การใช้กิจกรรมการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังพูดภาษาอังกฤษ และปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนของนักเรียนชาวไทยภูเขา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2550.
- Amidon, E. and Flanders. N. Interaction Analysis As A Feedback System. In E.J. AMIDON and J.B. Hough (eds) Interaction Analysis Theory Research and Application. Massachusetts : Addison, 1967.
- Long, Current task-based language teaching : Some issues and models. [Online]. Available. <http://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=eric&AN=ED4303>, 1990.
- Seliger, H.W. Does Practice Make Perfect? A Study of Interaction Patterns and L2 Competence. Language Learning 27, 1977.
- Vygotsky, L.S. Mind in Society : The Development of Higher psychological Processes Cambridge, MA : Harvard University Press, 1978.
- Whitehead, Alfred N. The Aims of Education and Other Essay. New York : The Free Press, 1976.
- Willis, J. A. framework for task-based learning. London : Longman, 1996.

